

ΓΡΥΛΛΟΙ

ΚΑΙ

ΤΡΙΤΩΝΕΣ

1.

*Άφσε νὰ γύρη! τὸ σκουρὸ κεφάλι πάνω στὴν
ποθοπλανταγμένη μου καρδιά.

Μάρθα, γοργοπεθαίνει ἡ ὥρα!

Κλεῖσε στοὺς σμοραγδένιους κόρφους τῶν ὀνει-
ρων τὰ αἰθέρια χνουδία τῶν μα'όκλαδῶν σου, κ' ἔλα
νὰ βαφτιστοῦμε, — ἢ ἔλα! — σὲ βελουδένιες μελωδίες
Χερουδίι.

Μάρθα, γοργοπεθαίνει ἡ ὥρα!

Σονάτα βαθυγάλαζη θὰ πλέξω στὰ χαλαρὰ δο-
ξάρια τῆς ψυχῆς, πού δὲν ἐγράφτη, δὲν ἐψάλη, δὲν
ἀκούστη

Μάρθα, γοργοπεθαίνει ἡ ὥρα!

2

Στάγριολούλουδα πού στοῦ κάστρου τὸ χάλασμα
δρέψαμε ἀντάμα, χρυσὰ τέλια ἀπὸ τὰ μαλιά σου τὰ
ὀλόξανθα ἔδεσες.

Ὁ Σταυρὸς πού ἀνάεροι Ἔρωτες ἑόμπλιασαν
τότε, στὸ κρεβάτι μου τόρα ἀποπάνω ὀλοσκόνιστος
κρέμεται.

Στὸ γυαλί οἱ ἀνεμῶνες ξεθώριασαν καὶ τὰ μάραν-
τα τᾶρεψε ὁ σκόρος.

Ἦ, δὲ στάζει πιά καλοσύνη ἢ καρδιά σου !

—

3.

Τῆς Αὐγῆς τὰ ὀλοτρύφερα ἀφρόροθα ἀρχινοῦν
στὸν οὐρανὸ νάνεβαίνουν ἀπ' τῶν πελάγων τὰ βάθη
τὸ θώρητα.

Ἦ, πῶς σκίζει βαθιὰ τὴν ψυχὴ ὁ Γέρο-Κοῦκος
τοῦ παλιοῦ ρολογιοῦ μας !

Τῶν λογισμῶν οἱ παγερὲς νυχτερίδες ποῦ πλα-
κῶνουν βαριά τὴν καρδιά, — νά ! — χωνέβουν, χωνέ-
βουνε τόρα στῆς Αὐγῆς τὰ μυριόφωτα δάχτυλα.

Ἦ, πῶς σκίζει βαθιὰ τὴν ψυχὴ ὁ Γέρο-Κοῦκος
τοῦ παλιοῦ ρολογιοῦ μας !

Γλυκοχρᾶζει ἢ ἀλήθεια στὸν κόσμον, ροδοφωτί-
ζουν τὴν πλάση τὰ χρώματα, οἱ μαῦροι φόβοι τῆς νύ-
χτας διπλόνουν τὰ φτερά τους στὶς κρύες σκιές.

Ἦ, πῶς σκίζει βαθιὰ τὴν ψυχὴ, ὁ Γέρο-Κοῦκος
τοῦ παλιοῦ ρολογιοῦ μας !

—

4

Χαληκολογᾶν τὰ σανίδια στή γούβα νωπόσκαφτην
— ἄκου! . . .

. . . "Ὅπως σὸ κάρινο τροπεζάκι, —
θυμᾶσαι ; — τὰ ξερὰ κοκαλάκια τοῦ Ντόμιου . . .
— Σώπα!

Ἐκλειδώνει τοὺς ἀρμύς τὸ σκουλήκι — ἄκου! . . .
. . . Ὁ σκορπιὸς στή μούχλα
τὰ γλύφει, τὰ γλύφει, τὰ γλύφει. . .
— Σώπα!

Τὸ Ψυχασάβατο πού νὰ μὲ σηκώσης θεναρῆς —
ἀκοῦς ; . . .
. . . Μὴν ξεχάσης, — ὦ μὴ! — τὸ κου-
τάκι τοῦ Ντόμιου. . .
— Σώπα!

5

Στὴν καστονή τὴν κορφή θὰ χιονίζει.
Στῶν φιλιῶν τοὺς κάμπους τὰ ρόδα θὰ πέφτουνε
ὦ, πῶς ρέβουν, πῶς ρέβουν, πῶς ρέβουν!
Κρίνα καὶ χιόνια ψηλὰ θάσημόνη ὁ Φοῖβος.
Σοῦφρες κι' ἀράχνες κᾶτω θὰ ὑφαίνονται.
ὦ, πῶς ρέβουν, πῶς ρέβουν, πῶς ρέβουν!
. . . Ἐεπαγιάζει τὰ ἡδῶνι σὸ χιόνι . . .
. . . Φεύγει ἡ Ἄνσιξη κ' οἱ Ἐρωτες φεύγουν. . .
. . . Νά! ὁ Σάτυρος κλώθει στοὺς ἴσκιους . . .
ὦ, πῶς ρέβουν, πῶς ρέβουν, πῶς ρέβουν!

6.

Ποιὸς θὰ σοῦ πλύνη τὸ μαντῆλι ἐκεῖ, κα-
λέ μου ;

Ποιός τὸ κρεβάτι θὰ τινάξῃ τῆς ψυχῆς ;
 Μὴν πᾶς στὰ ξένα τᾶχαρα μὴν πᾶς !
 Ποιός τὸ λαγῆνι θὰ κρατήσῃ νὰ σοῦ χύσῃ ;
 Ποιός θὰ σφουγκίση τῆς καρδιᾶς τὸν ἴδρωτα ;
 Μὴν πᾶς στὰ ξένα τᾶχαρα μὴν πᾶς !

7.

— Στῶν ἀκροποταμιῶν τοὺς μαύρους ἄμμους, τοῦ
 θεριστῆ οἱ ἀσταχοφλογίστρες λαῦρες, ποιός εἶπε ὅτι
 εἶναι κάτι, Μάρθα, ὦ Μάρθα, μπροστὰ στὰ κατραμέ-
 νια χνῶτα πού φυσᾶς ; . . .
 . . . Φιδοπουκάμισα μετοξωτὰ σαλεύουν στὰ πε-
 θαμένα ρεῖπια τοῦ Τζομιῦ. . .

8.

Τᾶγρια παγοβούνια
 πού σφιχταγκαλιάζεις,
 στὰ στεγνά κομήνια
 τῆς καρδιᾶς μου λυῶσε·
 —πᾶρε μιὰ σπιθοῦλα
 μέσα σου, ὄρρασίσου·
 —Λοῦσε με στοὺς πάγους,
 γλυκοθέρμονέ με.

9.

*Ὡ καὶ νὰ σὲ σύρω μιὰ φορὰ στὸ νεροθεμέλιωτο πα-
 λάτι !

Νὰ κλωτσᾷς τὰ φύκια τῆς κορδιάς, τίς πικρές μου
κάπαρες νὰ παίζης.

Ὦ καὶ νὰ σὲ σύρω μιὰ φορά στὸ νεροθεμέλιωτο
παλάτι !

Νὰ θαμπώση ἡ Νεροκόρη μὲ τὰ κάλλη σου, μὲ τὴν
ἀπονιά σου νὰ ζηλέψη ἡ Φώκια.

Ὦ καὶ νὰ σύρω μιὰ φορά στὸν εροθεμέλιωτο πολότι!

ΚΩΣΤΗΣ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΠΙΘΚΑ ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ

Ἵς τ' ἀκρογᾶλι πίθηκας εἶδ' ἓνα ἀραπάκι
Νὰ ψαρεύ' ἀμέριμνα μ' ἓνα καλαμάκι.
Καὶ ὁ μῆμος σκέφθηκε πῶς γιὰ νὰ ψαρέψη
Καλαμάκι τοῦλειπε. Τοῦτο νὰ γυρέψη
Ἐνα δυὸ πηδήματα τοῦφθαναν νὰ κάμη
Κι' εὐθύς ἔβρηκε εὐμορφο, λιγερὸ καλάμι.
Ἵς τ' ἀκρογᾶλι κάθησε, ὅπως τ' ἀραπάκι,
Τὸ καλάμ' ἐβούτηξε, πρόσμενε λιγάκι,
Ἵστερα τ' ἀνέσυρε σιγανά, μὲ χάρι,
Βέβαιος, πῶς ἔπιασε παχουλὸ λουφάρι.
Πλὴν ἐράνηκ' ἔβασαν ἄδειο τ' ἀργαλειό του.
Τότε ὁ πεισματάρης μας πάλιν τὸ ἴδιό του.
Πάλιν ξαναβούτηξε, πάλιν ξανασέρνει,
Πλὴν καὶ πάλ' ὁ ἄμοιρος δὲν τὰ καταφέρνει.
Πελεκάνος ἔτυχε νὰ ἔβρηκῃ κοντά του,
Τὸν ἄλυπητη ποῦθλεπε τὰ ψαρευμάτα του
Κι' εἶπεν — «Ὅσον ἄδικον, φίλε μοι κι' ἂν μ' εὔρη.
»Καταπιάνεις ἄδικα τέχνη ποῦ δὲν ξεύρεις».

ΒΛΑΔ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ